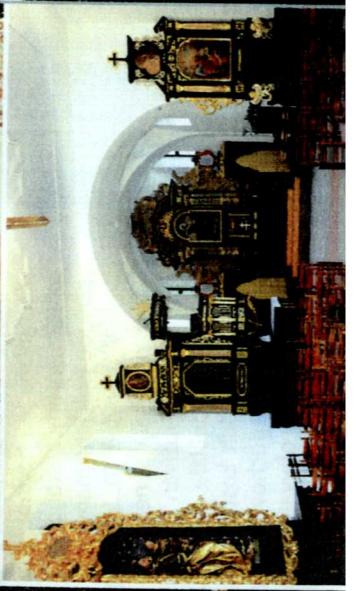
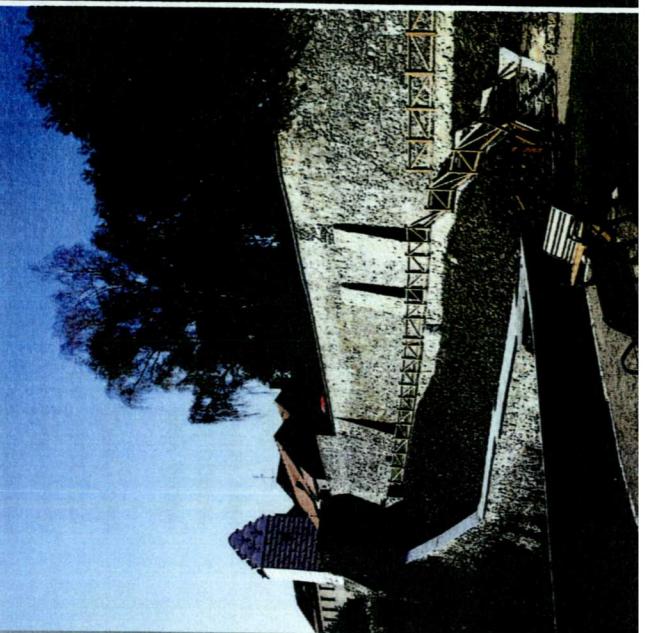
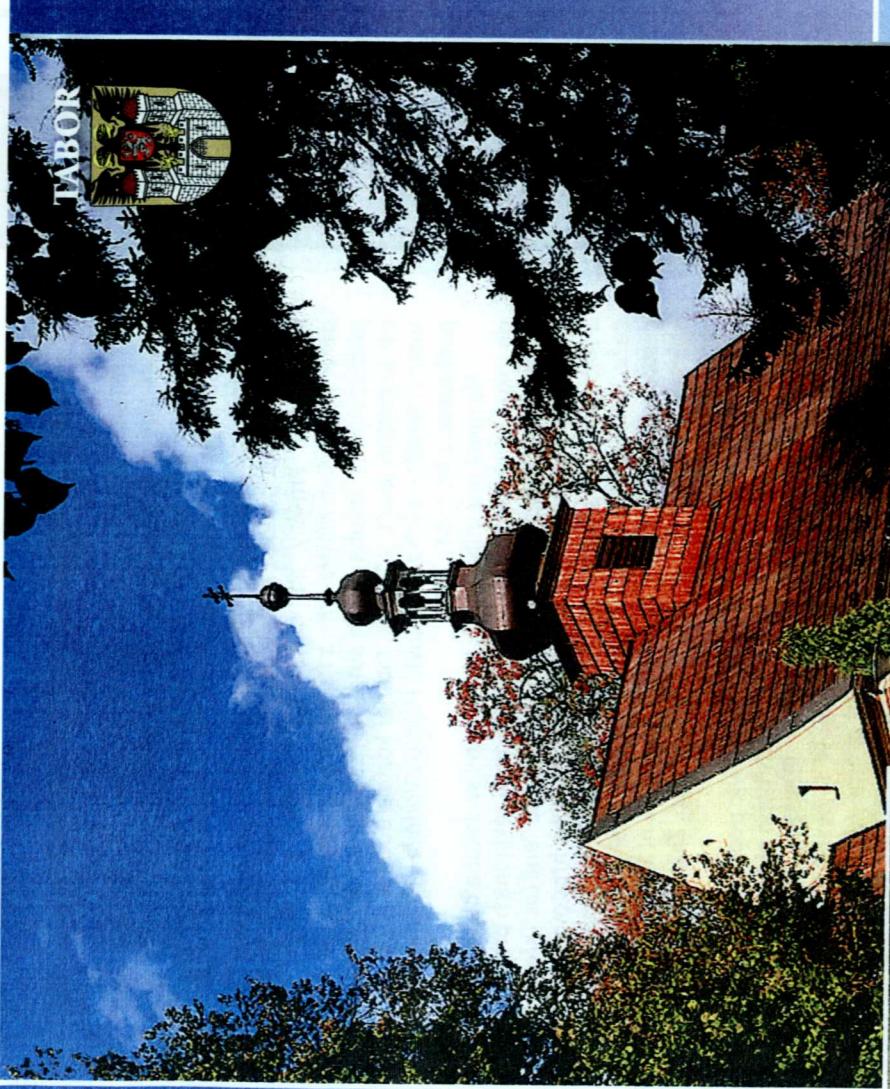

TÁBOR

TÁBOR

Velký šanc

Prostor Velkého šance a dnešního Tržního náměstí byl původně zastavěn 18 městanskými domy témař až ke zdi středověkých hradeb. V roce 1621 zničila tento úsek opevnění města císařská armáda při obléhání Táboru. Střeba z děl obléhatelů tehdy proměnila v tuny řadu domů stojících bezprostředně za hradební zdí. Vrstvy stuti z pobořené zástavby jsou vysoké až 6 m a dodnes se ukryvají pod povrchem země. Vzniklé prostranství už nebylo zastavěno. V roce 1645 se začalo poškozené opevnění opravovat z obav před švédskými vpády. Postavila se nová zed a byl vybudován násep. Trosky zničených domů byly postupně vyklizeny. Tak zde vyrostl mohutný prevostní prvek, nazývaný Velký šanc. Na západním konci jej uzavírala Klokočská nebo také Velká brána, odkud vycházela cesta do Klokoč Brána zde stála už od roku 1436 a zanikla až v 19. století. Zachovaný zbytek opevnění dnes tvoří severní stranu Tržního náměstí. Od roku 1664 bylo náměstí využíváno pro konání dobytčích trhů a podle toho dostalo i jméno „Dobytčí trh“. Trhy se zde konaly až do začátku 20. století. Poté sloužilo náměstí obyvatelům města jako veřejné prostranství. Po druhé světové válce se náměstí přechodnou dobou jmenovalo Rejikovo podle místního představitele komunistické strany. Dnes se navrátilo k prostému, ale nejvýstřížejšímu pojmenování. Středověké trhy zde skutečně ožívají v době konání historických městských slavností.

Prostor Velkého šance byl po dlouhou dobu značně neutěšený, využívaný často k odkládání různých odpadků. Uzemí z části zarůstalo náletovými dřevinami, část sloužila jako sad a byla pronajata soukromé osobě. Objekt současné kuželny byl v havarijním stavu, s poškozenou střechou. Vzhledem k tomu zadalo město Tábor zpracování návrhu úprav prostoru Velkého šance. Samotné úpravy byly realizovány v letech 2003 až 2004.

Území bylo vyčištěno od náletové porostu dřevin, byly provedeny nové sadové výsadby stromů a nízkých dřevin. Pod upravenými zbytky Křešnické bašty bylo zřízeno malé dětské hřiště s písankovým a posezením pro maminky. Původní vstup do kuželny byl rekonstruován jako šachový altán, na kamenných stolcích pod okny jsou šachovnice a velká šachovnice je vyskládaná též uprostřed podlahy. Z prostoru okolo hradeb je krásný výhled na Jordán a do údolí Tismenického potoka s areálem Štítištihne.

V rámci celostátní soutěže Park roku 2006 byl Velký šanc vybrán mezi šest nejlepších parkových úprav a jako takový opublikován též v časopise Inspiráce č. 3/2006, vydávaný Svazem zakládání a udržby zeleně a firmou UNI MARKETING, s.r.o.

Kostel sv. Filipa a Jakuba (Park pod Kotnovem)

Hřbitovní kostel sv. Jakuba je jednou z nejstarších táborských staveb, připomínanou již v. 1388. V písemných prameňech se uvádí, že Ondřej z Ustí, kanovník kostela Pražského, založil pod Bechyňskou branou kapli sv. Filipa a Jakuba. Z tehdejšího Hradiště se do kostela chodilo hradem, protože v místě dnešní silnice byl hluboký příkop.

Současná podoba kostela pochází asi z roku 1550. V roce 1744 byl vypálen Prusákem, ale o dva roky později byl znova obnoven děkanem Pavlem Klášterským z Rosengartenu. Obraz na hlavním oltáři představuje sv. Jakuba a jeho autorem je Václav Předák, někdejší rada c.k. krajského soudu v Táboře. Interiér kostela dodnes zdobí náhrobky rodiny Přehořovských z Krasejovic, Helmů z Vorlova a Pštrosů z Mirotína, pocházející z let 1564 - 1597.

Na místě dnešního parku, který kostel sv. Jakuba obklopuje, byl až do roku 1969 hřbitovní areál, sestávající ze tří základních prostor: horní, nejstarší části křesťanského hřbitova, střední, rozšířené části křesťanského hřbitova a spodní části, židovského hřbitova. Oba hřbitovy - křesťanský a židovský byly vzájemně propojeny až při stavební přeměně na veřejný park. Kompoziciální princip byvalého křesťanského hřbitova, tvořený cestou vedoucí od hlavní brány ke kostelu a na ni kolmá podélná cesta středem areálu s lipovou alejí, zůstal zachován. Židovský hřbitov byl za druhé světové války Němci zlikvidován.

Bývalý křesťanský hřbitov, na kterém bylo podle odhadu odborníků od 15. století do 20. let našeho století pohřbeno okolo 150 tisíc lidí, byl před rekonstrukcí v dezolátním stavu. Převážná část náhrobků byla zničena, poškozené byly železné litinové i kované kříže, v havarijném stavu byla i márnice, situovaná poblíž opěrné zdi, oddělující křesťanský a židovský hřbitov. V průběhu rekonstrukce v 70. letech byla přednostně věnována pozornost vytvarné vyznameným náhrobkům a hrobům zde pohřbených významných osob. Umělecky významné náhrobky byly soustředěny v lapidáriu v těsné blízkosti kostela sv. Jakuba a k hlavní přístupové cestě od brány ke kostelu. Na původním místě, tzn. při hlavní cestě, se např. nalézá pomník P. Antonína Hankýře /+1833/, práce Emanuela Maxe. V centrální části prostoru zůstal zachován památník básníka a kněze Josefa Kamarý /+1833/ a manžela spisovatelky Boženy Němcové Josefa Němce /1879/, připomíná nenápadná epítifní deska. Na terase pod kostelem zůstal společný hrob vojáků z 1. světové války, pomník ak. soch. V. Duška připomínající význam tohoto místa. Zachována je i hodnotná parková zeleň, dnes asi stoletá, kterou tvoří především lípy, zastoupeny jsou i duby, břízy, jasan, jilm a javor. Mladšího původu jsou jehličnanové.

V polovině 70. let našeho století byla zahájena obnova kostela, která probíhala v několika etapách. V době přerušení rekonstrukce byl objekt využíván jako depozitář muzea. Veškeré opravy, včetně rekonstrukce mobiliáře financovalo město Tábor. V posledním desetiletí se v prostorách kostela pořádají kulturní a společenské akce. Jedna z nejstarších dochovaných staveb ve městě se tak stala přirozenou součástí života obyvatel Táboru.

4. Ježíš se potkává se svou matkou

Simeon řekl jeho matce Marii:
„Hle, on ještě dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat i tvorů vlastní duše pronikne meč - aby výšlo najevo myšlení mnohých srdců.“ (L 2, 34b-35)

Když jej odváděli, zastavili nějakého Šimona z Kyrény, který šel z pole, a vložili na něho kříž, aby jej nesl za Ježíšem. (L 23,26)

5. Šimon Cyrensý pomáhá Ježíši nést kříž

On nás svém těle vzal naše hřichy na kříž, aby nás zemřeli hřichům a byli živí spravedlností. (1 P 2,24)

„Dcery jeruzalemské, nad mnou nepláče! Plače nad sebou a nad svými dětmi; hle, přicházejí dny, kdy budou říkat: „Blaze neplodným, blaze těm, které nikdy nerodily a nekolijí! Tehdy řeknou horám: Padněte na nás, a pahlíkům: Přikryjte nás! Neboť děje-li se toto se zeleným stromem, co se stanou se suchým?“ (L 23, 27-31)

12. Ježíš umírá na kříži

Ale Ježíš vydal mocný hlas a skonál. Tu se chrámová opora roztrhla vpůli odshora až dolů. A když uviděl sestník, který stál před ním, že takto skonal, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

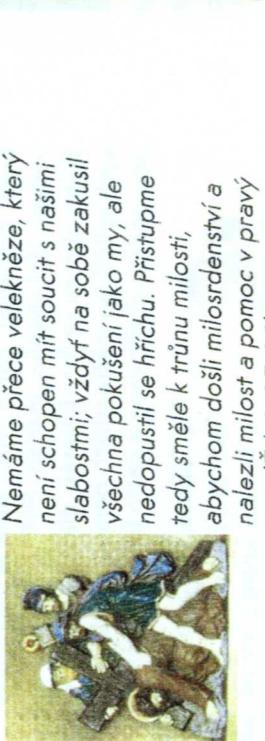
(Mk 15, 37-39)

13. Ježíšovo tělo sňato z kříže

Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vzdýt na sobě zakusil všechna pokusení iako my, ale nedopustil se hřachu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, aby nás došli milosrdenství a našel nás milost a pomoc v pravý čas. (Jd 4, 15-16)

9. Ježíš polítičtí padá po křížem

10. Ježíš zbaven šatu

11. Ježíše přibíjejí na kříž

7. Ježíš podruhé padá po křížem

8. Ježíš mluví k pláčícím ženám

6. Veronika podává Ježíšovi roušku

14. Ježíšovo položeno do hrobu

15. Ježíš mluví k pláčícím ženám

16. Ježíš vzkazuje svým žákům

13. Ježíšovo tělo sňato z kříže

14. Ježíšovo položeno do hrobu

15. Ježíš mluví k pláčícím ženám

16. Ježíš vzkazuje svým žákům

17. Ježíš vzkazuje svým žákům

18. Ježíš vzkazuje svým žákům

19. Ježíš vzkazuje svým žákům

20. Ježíš vzkazuje svým žákům

21. Ježíš vzkazuje svým žákům

22. Ježíš vzkazuje svým žákům

23. Ježíš vzkazuje svým žákům

24. Ježíš vzkazuje svým žákům

25. Ježíš vzkazuje svým žákům

26. Ježíš vzkazuje svým žákům

27. Ježíš vzkazuje svým žákům

28. Ježíš vzkazuje svým žákům

29. Ježíš vzkazuje svým žákům

30. Ježíš vzkazuje svým žákům

31. Ježíš vzkazuje svým žákům

32. Ježíš vzkazuje svým žákům

33. Ježíš vzkazuje svým žákům

34. Ježíš vzkazuje svým žákům

35. Ježíš vzkazuje svým žákům

36. Ježíš vzkazuje svým žákům

37. Ježíš vzkazuje svým žákům

38. Ježíš vzkazuje svým žákům

39. Ježíš vzkazuje svým žákům

40. Ježíš vzkazuje svým žákům

41. Ježíš vzkazuje svým žákům

42. Ježíš vzkazuje svým žákům

43. Ježíš vzkazuje svým žákům

44. Ježíš vzkazuje svým žákům

45. Ježíš vzkazuje svým žákům

46. Ježíš vzkazuje svým žákům

47. Ježíš vzkazuje svým žákům

48. Ježíš vzkazuje svým žákům

49. Ježíš vzkazuje svým žákům

50. Ježíš vzkazuje svým žákům

51. Ježíš vzkazuje svým žákům

52. Ježíš vzkazuje svým žákům

53. Ježíš vzkazuje svým žákům

54. Ježíš vzkazuje svým žákům

55. Ježíš vzkazuje svým žákům

56. Ježíš vzkazuje svým žákům

57. Ježíš vzkazuje svým žákům

58. Ježíš vzkazuje svým žákům

59. Ježíš vzkazuje svým žákům

60. Ježíš vzkazuje svým žákům

61. Ježíš vzkazuje svým žákům

62. Ježíš vzkazuje svým žákům

63. Ježíš vzkazuje svým žákům

64. Ježíš vzkazuje svým žákům

65. Ježíš vzkazuje svým žákům

66. Ježíš vzkazuje svým žákům

67. Ježíš vzkazuje svým žákům

68. Ježíš vzkazuje svým žákům

69. Ježíš vzkazuje svým žákům

70. Ježíš vzkazuje svým žákům

71. Ježíš vzkazuje svým žákům

72. Ježíš vzkazuje svým žákům

73. Ježíš vzkazuje svým žákům

74. Ježíš vzkazuje svým žákům

75. Ježíš vzkazuje svým žákům

76. Ježíš vzkazuje svým žákům

77. Ježíš vzkazuje svým žákům

78. Ježíš vzkazuje svým žákům

79. Ježíš vzkazuje svým žákům

80. Ježíš vzkazuje svým žákům

81. Ježíš vzkazuje svým žákům

82. Ježíš vzkazuje svým žákům

83. Ježíš vzkazuje svým žákům

84. Ježíš vzkazuje svým žákům

85. Ježíš vzkazuje svým žákům

86. Ježíš vzkazuje svým žákům

87. Ježíš vzkazuje svým žákům

88. Ježíš vzkazuje svým žákům

89. Ježíš vzkazuje svým žákům

90. Ježíš vzkazuje svým žákům

91. Ježíš vzkazuje svým žákům

92. Ježíš vzkazuje svým žákům

93. Ježíš vzkazuje svým žákům

94. Ježíš vzkazuje svým žákům

95. Ježíš vzkazuje svým žákům

96. Ježíš vzkazuje svým žákům

97. Ježíš vzkazuje svým žákům

98. Ježíš vzkazuje svým žákům

99. Ježíš vzkazuje svým žákům

100. Ježíš vzkazuje svým žákům

101. Ježíš vzkazuje svým žákům

102. Ježíš vzkazuje svým žákům

103. Ježíš vzkazuje svým žákům

104. Ježíš vzkazuje svým žákům

105. Ježíš vzkazuje svým žákům

106. Ježíš vzkazuje svým žákům

107. Ježíš vzkazuje svým žákům

108. Ježíš vzkazuje svým žákům

109. Ježíš vzkazuje svým žákům

110. Ježíš vzkazuje svým žákům

111. Ježíš vzkazuje svým žákům

112. Ježíš vzkazuje svým žákům

113. Ježíš vzkazuje svým žákům

114. Ježíš vzkazuje svým žákům

115. Ježíš vzkazuje svým žákům

116. Ježíš vzkazuje svým žákům

117. Ježíš vzkazuje svým žákům

118. Ježíš vzkazuje svým žákům

119. Ježíš vzkazuje svým žákům

120. Ježíš vzkazuje svým žákům

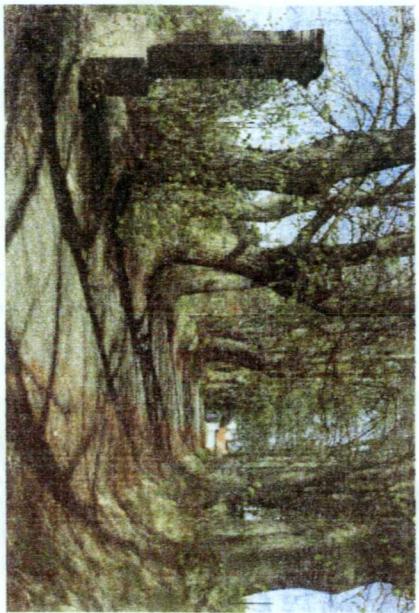
121. Ježíš vzkazuje svým žákům

122. Ježíš vzkazuje svým žákům

123. Ježíš vzkazuje svým žákům

1

Křížová cesta na Klokočech

Křížová cesta byla na Klokočech založena snad benediktýny koncem 17. stol., jak dokládá uměle navršená skalka Kalvárie se třemi kříži v půli cesty od kostela k Dobré vodě. Archeologická sonda v 70. letech 20. století potvrdila, že se nejedná o pozůstatek po tvrzi Vítka z Klokoč, ale o památku na barokní úpravu křížové cesty.

Současná zastavení pocházejí s doby okolo roku 1860 a nesou kovové reliéfy, dodatečně rustikálně polychromované. Křížová cesta začíná u východního ambitu a lemují starou táborskou pouťní cestu nejprve ke kapli sv. Jana Nepomuckého a odtud se neobvykle vraci obratem zpět k pouťnímu kostelu, jež spolu se hřbitovem (dnes značně rozšířeným) zprava obchází okolo pomníku padlých z 1. sv. války od J. V. Duška. Na původní křížovou cestu alejí, zarostlou nyní krovinami, opět navazuje nad srázem nad Lužnicí a vede přes Kalvárii k Dobré vodě.

Stará pouťní cesta vede z Tábora ulicí Klokočskou a odbočuje po schodech u vily Libuše do ulice Sady (dříve U jordánského potoka). Pod schody stojí kaplička sv. Jana Nepomuckého a o něco dále je při cestě skalka s pozůstatky mariánského obrazu.

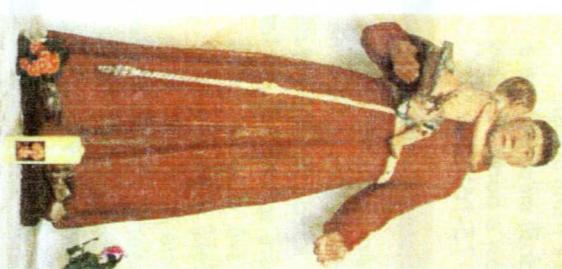
Cesta seslupuje pod sady s pozůstatky městského

opevnění, překračuje lávku přes Tismenici a stoupá vzhůru ke kapli sv. Jana Nepomuckého, odkud je již provázena zastaveními křížové cesty okolo pouťního areálu až ke kapli Panny Marie Klokočské zvané Dobrá voda. Celou cestu lemují lipová alej z roku 1836. Pouťní tradici v Táborě dokládají černá proměnění klokočského mariánského obrazu ve formě fresek, plastik nebo terakotových reliéfů na měšťanských domech, z nichž mnohá jsou dodnes dochována a často též restaurována.

Terakotový reliéf Panny Marie na Neumannově mlýnu (Pod Prákem)

Z Tábora vely ke Klokočům dvě cesty, které se spojovaly u farního kostela stejně jako dnes. První z nich je popsaná pouťní cesta, druhá (někdy zvaná „husitská“), začíná až za Bechyňskou branou a překonává Tismenici u Čtibořova mlýna přes kamenný mostek existující již v dobách husitských. Vzhůru ke Klokočům se pak ubírá starobylým úvozem a stojí při ní kaple sv. Antonína Paduánského. Jíž na konci 15. stol. neslo pole (či louka) v cípu sbíhajících se cest název „Mezi cestami“.

Sv. Antonín Paduánský

Modlitba křížové cesty

Pobožnost křížové cesty vznikla ve středověku jako projev lidové zbožnosti, přičemž navázala na antickou křesťanskou tradici autentických zastavení Ježíšovy cesty na popraviště Golgotu v Jeruzalémě. Ve středověké spiritualitě, která vyzdvihovala spoluúčast na Kristově utrpení, se stala křížová cesta jednou z náhrad za mešní liturgii, na které se lidé nemohli dostatečně vnitřně podílet zvláště kvůli

bariére jazykové (latinské) a akustické (tiché čtení mše). V současnosti má křížová cesta pro křesťany stále význam a je otevřena pro aktualizace a kultivaci (za zminku stojí např. aktualizace křížové cesty v Meditační zahradě v Plzni-Doudlevcích).

Křížová cesta má v ustálené formě 14 zastavení a je rozjmána v postní době. Velikonoce jako slavnost Křistova vzkříšení tvorí pomyslně 15. zastavení, jež některé moderní varianty k cyklu připojují.

K soudobým kultivacím křížové cesty patří Biblická křížová cesta, kde jsou k jednotlivým zastavením vybrány odpovídající biblické pasáže. Ta zastavení, která nejsou v bibli popsána, jsou doplněna citáty z míst souvisejících:

1. Ježíš odsouzen na smrt

Pilát, aby vyhověl zástupu, propustil Barabáše; Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřížován. Vojáci ho odvedli do místodržiteckého dvora a svolali celou setninu. Navlékl mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu, vsadili mu ji na hlavu. (Mk 15, 15-17)

2. Na Ježíše vložen kríž

Pilát Ježíše vydal, aby byl ukřížován, a Židé se Ježíše chopili. Nesl svůj kříž a vystoupil z města na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. (J 19, 16b-17)

3. Ježíš poprvé padá po krížem

Býly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnivali jsme se, že je ranněn, ubřit od Boha a pokoren. (J 53,4)